

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Mottla a soudkyň JUDr. Blanky Trávníkové a Mgr. Lucie Jackwerthové ve věci žalobkyně **Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s.**, IČO: 60192852, se sídlem v Praze 2, Bělehradská 222/128, zastoupené JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou se sídlem v Praze 10, Kodaňská 558/25, proti žalované M. Č. nar. bytem zastoupené Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem v Olomouci, Pavelčákova 441/14, o **zaplacení 96 745,36 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. května 2015, č. j. 13 C 174/2012-67,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **potvrzuje** co do částky 20 257,87 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,5 % ročně ode dne 25. 9. 2012 do zaplacení, ve zbývající části výroku I. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že se žaloba **zamítá**.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení vedeného před soudy všech stupňů 33 477,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou advokáta žalované.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně vyhověl v celém rozsahu žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení žalobní částky s příslušenstvím v podobě zákonného úroku z prodlení.

Žalobkyně uplatnila nárok s odůvodněním, že mezi žalobkyní jako mandantem a žalovanou jako mandatářem byla dne 1. 7. 2010 uzavřena mandátní smlouva. Žalovaná porušila ustanovení této smlouvy, když si u žalobkyně při své činnosti vytiskla dne 19. 2. 2011 informace o 3044 smlouvách žalobkyně a dne 27. 2. 2011 informace o 3112 smlouvách

žalobkyně. Žalovaná porušila povinnosti podle čl. IV odst. 3. smlouvy, když byla povinna vytvářet a dodržovat opatření na zajištění bezpečnosti a ochrany dat a jiných informací. Popsaným jednáním žalovaná porušila zásady bezpečnosti a ochrany dat a vytvořila možnost zneužití dat klientů třetími osobami. Za toto porušení uplatnila žalobkyně na žalované smluvní pokutu ve výši 20 000 Kč za jednání provedené dne 19. 2. 2011 a 20 000 Kč za jednání provedené dne 27. 2. 2011. Další smluvní pokutu požadovala žalobkyně po žalované za to, že žalovaná předmětné výtisky dat žalobkyni na její výzvu nevrátila; žalobkyně takto požadovala pokutu ve výši 20 000 Kč za nevrácení dat vytištěných dne 19. 2. 2011 a pokutu ve výši 20 000 Kč za nevrácení dat vytištěných dne 27. 2. 2011. Podle článku IV. 5 mandátní smlouvy byla žalovaná oprávněna při zapracování osobních údajů postupovat podle pokynů žalobkyně, zpracovávat osobní údaje pouze v rozsahu uvedeném návrhy na uzavření smluvních vztahů a dalšími tiskopisy používanými žalobkyní nebo pro hlášení událostí, které jsou žalobkyní obsahově závazně schválené autorizované a distribuované, a dále v rozsahu, ve kterém jen na základě pokynů žalobkyně byla žalovaná oprávněna osobní údaje zpracovávat pro účel vnitřního marketingu žalobkyně a pro oslovení klientů jménem žalobkyně s nabídkou obchodu a služeb. Za porušení článku smlouvy IV. 5 vyměřila žalobkyně žalované další pokuty ve výši 20 000 Kč za shora popsané jednání dne 19. 2. 2011 a 20 000 Kč za další jednání dne 27. 2. 2011. Celkem tedy měla žalovaná uhradit žalobkyni na smluvních pokutách 120 000 Kč. Na takto vyčíslenou smluvní pokutu započítala žalobkyně částku, kterou žalované měla vyplatit na jejích provizích a na žalované tak v tomto řízení nárokuje 96 745,36 Kč. Soud prvního stupně shledal uzavřenou mandátní smlouvu platnou, dospěl k závěru, že žalovaná porušila její ustanovení popsáním jednáním, přičemž nebyly dány důvody pro snížení smluvní pokuty podle § 301 obchodního zákoníku, neboť jednání žalované bylo závažným porušením jejích povinností, kterou ohrozila bezpečnost osobních údajů klientů žalobkyně.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalovaná včasné odvolání. Žalovaná namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, nesprávné skutkové závěry a nesprávné právní posouzení. Zejména namítala, že se soud prvního stupně nevypořádal s námitkou žalované, že právní vztah účastnic řízení nebyl vztahem obchodněprávním, ale pracovněprávním, neboť tomu odpovídal faktický obsah mandátní smlouvy i skutečnost, že tato smlouva byla uzavřena v krátkém časovém odstupu po ukončení pracovněprávního poměru žalované u žalobkyně. Mezi účastnicemi řízení tedy existoval zastřený pracovněprávní vztah. Ohledně provedených tisků neprokázala žalobkyně, že k tomuto jednání skutečně došlo ani, že bylo skutečně porušením smlouvy. Ujednání o smluvní pokutě je neplatné pro naprostou neurčitost a rozpor s dobrými mravy.

Žalobkyně se ve svém vyjádření k odvolání ztotožnila se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, zdůraznila závažnost protiprávního jednání žalované a navrhla potvrzení napadeného rozsudku v celém rozsahu.

V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. ledna 2017 č. j. 23 Cdo 3196/2016-107, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 3. 2. 2016 č. j. 91 Co 367/2015-88, byl dovolacím soudem uveden závazný právní názor, že požadavek určitosti vymezení povinností, zajištěných smluvní pokutou, je naplněn nejen v případě, jsou-li zajišťované povinnosti výslovně jednotlivě individualizovány, nýbrž i v situaci, je-li smluvní pokuta sjednána pro případ porušení povinností, tvořících ucelený identifikovatelný soubor, aniž by bylo případné porušení jednotlivých povinností ve smlouvě konkretizováno. V posuzovaném případě byl jasně definován ucelený identifikovatelný soubor povinností, které byly zajištěny smluvní pokutou.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ustanovení § 212, § 212a odst. 4, 5 o. s. ř.) při vázanosti shora uvedeným právním názorem dovolacího soudu a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu a z provedených důkazů učinil též správná skutková zjištění. Odvolací soud ale dospěl k jiným právním závěrům, na jejichž základě rozsudek soudu prvního stupně částečně změnil [§ 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.] tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Níže citované právní předpisy odvolací soud aplikoval i po 1. 1. 2014, a to v souladu s § 3028 odst. 3 větou prvou zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle které se právní poměry vzniklé před 1. 1. 2014, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených před 1. 1. 2014, řídí dosavadními právními předpisy.

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že mezi účastnicemi řízení byla uzavřena platná mandátní smlouva podle § 566 a násl. zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) v tehdy platném znění. Odvolací soud tak neshledal opodstatněnou argumentaci žalované o zastřené právní úkonu a existenci vztahu pracovněprávního. Především nelze přehlédnout, že žalovaná sama projevila jasnou vůli k uzavření obchodněprávního vztahu nejen podpisem mandátní smlouvy samotné, ale také k datu sjednání smlouvy získala živnostenské oprávnění pro obor činnosti mimo jiné služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy, zprostředkování obchodu a služeb, tedy podnikatelské oprávnění k činnosti, pod níž je možné podřadit plnění, k němuž se zavázala podle předmětné mandátní smlouvy. Jednoznačně tak dala najevo, že souhlasí a je si vědoma postavení obou účastnic řízení jako dvou podnikatelek. Žalovaná v řízení argumentovala faktickým charakterem vztahu účastnic, ale skutečnost, že vykonávala činnost pro žalobkyni v jejím sídle s použitím pronajatého vybavení žalobkyně, nemohla na závěrech odvolacího soudu v tomto směru ničeho změnit. Ostatní povinnosti stanovené žalované mandátní smlouvou (zejména je poukazováno na článek III.) nevyklučují existenci vztahu obchodněprávního. Je třeba zdůraznit, že odměňování žalované bylo sjednáno v článku VI. jednoznačně jako vyplácení provizí, což je charakteristické právě pro smlouvy mandátní, nikoli však pracovní. Odvolací soud konstatuje, že tedy nebylo tvrzeno ani prokazováno, že by při uzavírání písemné mandátní smlouvy projevila žalovaná vůli k uzavření smlouvy pracovní. K závěru o existenci pracovněprávního vztahu účastnic nepostačuje okolnost, že dříve byla žalovaná zaměstnankyní žalobkyně, když se před uzavřením mandátní smlouvy vlastním jednáním žalované z této stala podnikatelka a obsahem písemné mandátní smlouvy toto není. Nejvyšší soud vyslovil v rozsudku ze dne 4. 9. 2013 sp. zn. 21 Cdo 2687/2012, že je simulovaný právní úkon pro nedostatek vážnosti vůle účastníků právního úkonu neplatný. V tomtéž rozhodnutí Nejvyšší soud také uvedl, že mezi žalobcem a právním předchůdcem žalovaného nastolen vztah nadřízenosti právního předchůdce žalovaného a podřízenosti žalobce a že žalobce vykonával práce podle pokynů právního předchůdce žalovaného a jeho jménem, jakož i k tomu, že předmětem smlouvy byla opětující se činnost („práce“), kterou byl žalobce povinen vykonávat osobně a pouze pro právního předchůdce žalovaného, po předem stanovenou dobu a za sjednanou „úplatu“, a bylo tedy nutné zabývat se tvrzením žalobce o tom, že mu právní předchůdce žalovaného a žalovaný poskytovali „4 týdny placeného volna (dovolené) v kalendářním roce“, a že evidovali jeho docházku „do zaměstnání“. V této věci však byla odměna sjednána jako provize, nebyla v žádném případě sjednána pracovní doba ani dovolená. Přímo v mandátní smlouvě je také žalovaná zmocňována k jednání za

žalobkyni. Pouze z toho, že dle článku III. 2 byla tedy žalovaná povinna plnit povinnosti dle popisu v organizační struktuře (což není u mandatářů větších společností neobvyklé) bez dalších tvrzení nelze rozhodně dovodit vztah podřízenosti žalované pravidelným pokynům žalobkyně a existenci pracovněprávního vztahu. Ostatně ani Nejvyšší soud jako soud dovolací v rámci přezkumu prvního rozhodnutí odvolacího soudu v této souzené věci existenci pracovněprávního vztahu mezi účastnicemi řízení nedovodil [což by představovalo vadu řízení – nesprávné obsazení soudu dle § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř., k níž by dovolací soud vzhledem k přípustnosti dovolání v této věci musel přihlížet dle § 242 odst. 3 o. s. ř.]. Na těchto závěrech by již ničeho nemohly změnit výsledky navržených svědků J. [redacted] M. [redacted] a D. [redacted] D. [redacted] neboť tito byli navrženi k prokázání tvrzení žalobkyně o faktickém stavu výkonu činnosti žalované pro žalobkyni, žalovaná se k těmto důkazním návrhům pouze připojila v řízení před soudem prvního stupně bez vlastního zdůvodnění potřebnosti těchto provedení těchto důkazů. Při absenci rozhodných skutkových tvrzení ohledně vůle stran při uzavírání sporné smlouvy a za stavu, kdy obsah a předmět mandátní smlouvy je dostatečně určitý, by tyto výpovědi k objasnění rozhodných skutečností přispět nemohly.

Provedené důkazy odvolací soud hodnotil ve shodě se soudem prvního stupně tak, že obě účastnice řízení projeví vůli uzavřít mandátní smlouvu a vystupovat ve vztahu jako dvě podnikatelky. Mandátní smlouva ze dne 1. 7. 2010 je tedy platná.

Odvolací soud rovněž nemá pochyb o správnosti skutkového závěru soudu prvního stupně, že došlo k předmětnému jednání žalované, z něhož se domáhá žalobkyně zaplacení smluvních pokut. I když jej žalovaná v obecnosti zpochybňovala, výslovně uznala svým podpisem zápisu ze dne 10. 3. 2011, že tisk údajů tvrzených žalobkyní ve dnech 19. 2. 2011 a 27. 2. 2011 provedla. Zápis působí na soud zcela věrohodně a žalovaná stvrdila podle jeho obsahu svým podpisem obě jeho strany a svůj podpis v řízení nezpochybnila. Provedení tisků žalovaná stvrzuje také ve svém dopise ze dne 3. 5. 2011. Množství vytištěných dat je značné (informace o 3044 smlouvách žalobkyně dne 19. 2. 2011 a o 3112 smlouvách dne 27. 2. 2011). Právě toto množství má odvolací soud za známku závažnosti jednání žalované, která rozhodně nejednala náhodně ani z nedbalosti, ale v úmyslu získat evidenci žalobkyně v rozsahu, jenž nebyl přiměřený její činnosti pro žalobkyni.

Žalovaná také zpochybnila obsah otištěných informací, ale ve shora uvedeném zápisu ze dne 10. 3. 2011 tyto tisky sama stvrzuje jako informace o klientech a „avíza“ smluv. Jednoznačně tedy i podle takového vymezení šlo o osobní data klientů žalobkyně, tedy bezpochyby vnitřní citlivé a chráněné informace žalobkyně. K níže uvedeným závěrům postačovaly i tyto obecné závěry, neboť porušení mandátní smlouvy představovalo i vytištění byť jen minimálních informací o klientech a smlouvách; už jen označení smluv a klientů žalobkyně bylo chráněnými údaji žalobkyně.

Odvolací soud se dále zabýval oprávněností nároku na smluvní pokutu z popsáního jednání žalované. Smluvní pokuta je sjednána v mandátní smlouvě účastníků řízení článku VII. 1., ujednání zní následovně: „*Pokud stavební spořitelna zjistí, že mandatář porušil některou povinnost uvedenou ve smlouvě nebo povinnost danou popisem jeho pozice v organizační struktuře, může mandatáři žalobkyně předepsat i opakovaně smluvní pokutu do výše 20 000 Kč, a to pro každý jednotlivý případ porušení povinností stanovených mandatáři v této smlouvě a v popisu jeho pozice v organizační struktuře. Mandatář je povinen smluvní pokutu zaplatit, pokud ji stavební spořitelna předepíše.*“ Mandátní smlouva zakotvuje celou řadu povinností mandátáře a jsou ve smlouvě uvedeny povinnosti, z jejichž porušení dovozuje

předmětný nárok žalobkyně. Podle článku IV. 3 smlouvy je „mandatář povinen chránit veškerá data, se kterými přijde do styku, před ztrátou, před neoprávněným přístupem nepovolovaných osob, který může vést ke ztrátě důvěrnosti dat před úmyslnými nebo náhodnými změnami, destrukcí nebo únikem. Při opuštění pracoviště je mandatář povinen zajistit vyloučení možnosti neoprávněného přístupu třetí osoby k datům a manipulaci s nimi.“ Podle článku IV. 5 je „mandatář oprávněn při zpracování osobních údajů postupovat podle pokynů žalobkyně, zpracovávat osobní údaje pouze v rozsahu uvedeném návrhy na uzavření smluvních vztahů a dalšími tiskopisy používanými žalobkyní nebo pro hlášení událostí, které jsou žalobkyní obsahově závazně schválené, autorizované a distribuované a dále v rozsahu, ve kterém je na základě pokynu žalobkyně oprávněn osobní údaje zpracovávat pro účel vnitřního marketingu žalobkyně a pro oslovení klientů jménem žalobkyně s nabídkou obchodu a služeb.“

Lze tedy uzavřít, že popsané jednání žalované nepochybně představovalo porušení mandátní smlouvy a je tak jednáním protiprávním. Žalovaná nesporně provedla nedovolené tisky chráněných dat žalobkyně, a to ve značném rozsahu; tento závěr činí odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně. Odvolací soud však dospěl k jiné výši smluvní pokuty, kterou v tomto případě považuje za důvodnou, když za porušení povinností považoval jednak provedení tisků a jednak jejich nevrácení žalobkyni k její výzvě. Provedení tisků považuje odvolací soud pouze za jedno pokračující jednání, byť provedené ve dvou dnech, a to v sobotu a v neděli. Za jedno porušení náleží žalobkyni dle dikce článku VII. 1 jedna smluvní pokuta, neboť nelze předepsání dvou pokut považovat za opakované předepsání pokuty za porušení povinností (opakované předepsání pokut je přípustné dle článku VII. 1), když zde ovšem byla najednou vyčíslena smluvní pokuta za jedno porušení ve dvojnásobné výši. Stejně uzavírá odvolací soud ke smluvní pokutě za nevrácení vytištěných informací, kdy opět nelze přijmout za správné vyčíslení dvou smluvních pokut za jedno jednání nevrácení provedených tisků, byť učiněných původně ve dvou dnech. Odvolací soud dále konstatuje, že nepovažuje za správné také uplatnění smluvní pokuty za jedno jednání žalované dvěma smluvními pokutami s odkazem na porušení povinností mandatáře dle článku IV. 3 a také článku IV. 5. Oba tyto články považuje odvolací soud za popis stejné povinnosti žalované jako mandatářky, a to nemanipulovat nedovoleně s chráněnými daty žalobkyně. Nelze tedy po právu uplatňovat smluvní pokutu z téhož jednání jednou za porušení článku IV. 3 mandátní smlouvy a podruhé za porušení článku IV. 5, neboť žalovaná se dopustila jediného nedovoleného jednání a porušila jednu povinnost vůči žalobkyni. Další navýšení smluvní pokuty o dvakrát 20 000 Kč tedy odvolací soud také neshledal opodstatněným.

Žalobkyni tak přiznal právo na dvě smluvní pokuty ve výši dle článku VII. 1 mandátní smlouvy 20 000 Kč. Od smluvní pokuty vyčíslené žalobkyní byla odečtena provize žalované ve výši 19 742,13 Kč, žalobkyni tak náleží na smluvní pokutě 20 257,87 Kč a ve zbývající části nároku 76 487,49 Kč tak nárok dán po právu nebyl.

Ze všech těchto důvodů odvolací soud podle ustanovení § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně potvrdil ohledně částky 20 257,87 Kč a ve zbývající části dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil napadené rozhodnutí tak, že žalobu zamítl.

Odvolací soud rozhodl o nákladech nalézacího řízení (§ 142 odst. 2 o. s. ř.), jakož i odvolacího (§ 224 odst. 1 o. s. ř.) a dovolacího (§ 224 odst. 1 za použití § 243c odst. 3 o. s. ř.) tak, že uložil povinnost k náhradě žalobkyni, která v nich neuspěla z větší části (žalobkyně měla úspěch 21% a neúspěch 79%, tedy procesní neúspěch 58% - viz § 142 odst. 2 o. s. ř.). Podle výsledků tohoto řízení je tedy žalobkyně povinna zaplatit žalované 58% jejích nákladů

řízení. Lhůta ke splnění povinnosti k náhradě nákladů řízení je třídnenní a běží od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1, § 167 odst. 2 o. s. ř.); náhrada nákladů řízení se platí do rukou advokáta účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Výše nákladů řízení žalované vedeného před soudem prvního stupně dosáhla 24 278 Kč a tvoří ji mimosmluvní odměna advokáta žalované za tři úkony právní služby po 4980 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis vyjádření k žalobě ze dne 1. 11. 2012, účast na jednání soudu dne 15. 5. 2015) stanovená z tarifní hodnoty předmětu sporu [§ 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a paušální náhrada hotových výdajů připadající na tyto úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za cestu advokáta žalované k jednání soudu z jeho sídla v Olomouci do Prahy a zpět v délce 520 km náleží žalované cestovné ve výši 3224,50 Kč při doložené spotřebě automobilu 6,96 l/100 km benzínu automobilového 95 v ceně 35,90 Kč podle vyhlášky č. 328/2014 Sb. a sazbě za použití vlastního automobilu ve výši 3,70 Kč. Za promeškaný čas advokáta žalované cestou k jednání soudu a zpět v rozsahu 10 půlhodin náleží žalovaná náhrada ve výši 1000 Kč. To vše je pak navýšeno o náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 21 % dle § 137 odst. 3 o. s. ř.

Výše nákladů odvolacího řízení dosáhla 33 442 Kč a tvoří ji náhrada soudního poplatku 4840 Kč, dále mimosmluvní odměna advokáta žalované za tři úkony právní služby po 4980 Kč (sepis odvolání, účast u dvou jednání odvolacího soudu) stanovená z tarifní hodnoty předmětu sporu [§ 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g), k) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů připadající na tyto úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za cestu advokáta žalované k jednání soudu z jeho sídla v Olomouci do Prahy a zpět dne 3. 2. 2016 v délce 520 km náleží žalované cestovné ve výši 2939,50 Kč při doložené spotřebě automobilu žalované 6,96 l/100 km benzínu automobilového 95 v ceně 29,70 Kč podle vyhlášky č. 385/2015 Sb. a sazbě za použití vlastního automobilu ve výši 3,80 Kč podle téže vyhlášky. Za promeškaný čas advokáta žalované v délce 10 půlhodin cestou k jednání odvolacího soudu náleží náhrada ve výši 1000 Kč. Za cestu advokáta žalované k jednání odvolacího soudu z jeho sídla v Olomouci do Prahy a zpět dne 24. 5. 2017 v délce 520 km náleží žalované cestovné ve výši 2982,50 Kč při doložené spotřebě automobilu žalované 6,96 l/100 km benzínu automobilového 95 v ceně 29,50 Kč podle vyhlášky č. 440/2016 Sb. a sazbě za použití vlastního automobilu ve výši 3,90 Kč podle téže vyhlášky. Za promeškaný čas advokáta žalované v délce 10 půlhodin cestou k jednání soudu náleží náhrada ve výši 1000 Kč. To vše je pak navýšeno o náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 21 % dle § 137 odst. 3 o. s. ř.

V dovolacím řízení žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Z celkové výše nákladů řízení žalované vynaložené před soudy všech tří stupňů 57 720 Kč přiznal odvolací soud náhradu v rozsahu 58 %, tj. 33 477,60 Kč, která odpovídá výsledku řízení a vzájemnému poměru úspěchu a neúspěchu účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u soudu prvního stupně a rozhodovat o něm bude Nejvyšší soud.

V Praze dne 26. května 2017

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Eva Barchánková